

HOT NEWS

18 april
New Orleans Z'Hulus
zie pagina 15

13 juni
Freetime Old Dixie Jassband
Big Easy Rascals
zie pagina 16

Wilbur and Sidney
de Paris' New New
Orleans Jazzband.
zie p. 23

Jaargang 17, nummer 2 april 2010

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Club-Sandwich

Na een onstuimige winter, met in Enkhuizen meer sneeuw dan in bijvoorbeeld Drvar, Bosnië-Herzegovina, om maar eens een willekeurige plaats te noemen (Aart is marechaussee en zit momenteel in Bosnië, red.), ligt deze editie van Hot News bij u op de deurmat als voorbode van drie warme muzikale maanden. Maanden waarin we lekker op de fiets (al dan niet met hulpmotor) springen om de geur van gemaaid gras op te snuiven, te genieten van vlinders in de buik, maar ook om met sandwiches en een wijntje te picknicken op romantische plekjes. Naast deze voorjaarsactiviteiten kan een bezoek aan u eigen jazzclub natuurlijk niet ontbreken. In april wordt u in het Peperhuis verwacht bij de New Orleans Z'Hulus, een formatie met internationale allure. In juni kunnen we uitkijken naar een heerlijk Enkhuizer onderonsje, met de Freetime Old Dixie Jassband en The Big Easy Rascals. Daar heeft u vast al wel beeld en geluid bij, toch? Tussen deze twee top clubmiddagen zit het jaarlijkse Enkhuizer jazzfestival ingeklemd.

Deze editie van uw clubblad bevat verder als beleg tussen de drie heerlijke muzikale sneetjes brood, onder meer het lang houdbare 'jazz in blik', een smeud'g verhaal over de broers Wilbur en Sidney de Paris en uitgekookte verhalen van Dolf Waardenburg.

Veel leesplezier met deze licht verteerbare club-sandwich!

Aart Lub

COLOFON

Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 8,- per jaar. (Voor een (echt)paar € 25,-). Wilt u alleen ons clubblad ontvangen, dan kan dat door overmaking van € 11,- per jaar op ING 73. 20. 354 t.n.v. Sgt. Pepper's Jazz-Club, o.v.v. "clubblad".

Entreprijzen donateurs: € 5,-, niet-donateurs: € 10,-.

Sgt. Pepper's Hot News

Redactie:

Jacintha Floris (hoofdredacteur)
Wim Keller
Aart Lub
Lies Turksma
Dick Turksma

Vormgeving blad en advertenties:

Dick Turksma

Brieven kunt u sturen naar:

Redactie Sgt. Pepper's Hot News
Postbus 400
1600 AK Enkhuizen

Informatie muziek/bands/reserveren kaarten:

0228 - 31 47 91

Financiën donateurs, sponsors en adverteerders:

06-29 36 49 21

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Bestuur:

Sam Verbeek	voorzitter,
Gerrit Piso	muzikale contacten
René Slagers	public relations
Ger van Dijk	secretaris
	penningmeester

Niets uit dit blad mag worden overgenomen zonder schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie-adres

Sgt. Pepper's Jazz-Club:

Postbus 400
1600 AK Enkhuizen
Tel.: 0228-314791
E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl
Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Druk:

Drukkerij Bijto, Enkhuizen

Ereleden bestuur: Harry Jans,
Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.

Medewerkers van verdienste: Nelleke van den Anker, Helma Mol, Jaap Robijn, Ad Schager

Skroiverai van het bestuur

Lieve mensen, houdt het nooit op met sneeuwen? Als ik nu naar buiten kijk... het lijkt elk weekend wel raak te zijn. Ook heeft het weer Jazz Nederland geraakt, want de afzeggingen op de jazzclubs waren legio. Ook Sgt. Pepper's Jazz-Club was in december 2009 de klos. Het moest er een keer van komen; het was de eerste en hopelijk de laatste keer. Op dringend verzoek van clubleden en natuurlijk uw eigen bestuur is De Stalen Band, die in december '09 de Rambler's Radio Show zou verzorgen, weer uitgenodigd voor december 2010. En nu maar hopen dat we dan een sneeuwloze winter krijgen.

Het programma 2010 ziet er – vooralsnog - als volgt uit:

(* = wijziging voorbehouden)

zondag 18 april: New Orleans Z'Hulu's, wederom internationaal: afkomstig uit België, Frankrijk en Engeland

6, 7, 8, 9 mei: 37e Jazzfestival Enkhuizen met vele internationale gasten

zondag 13 juni: thuisbands Big Easy Rascals en Freetime Old Dixie Jassband

zaterdag 11 september: 3e Concert Culinair Enkhuizen

zondag 26 september: thuisbands Oriental Jazzband en The Old Barn Jazzband

zondag 24 oktober: Dixie Swing Band, voor het eerst in Enkhuizen

zondag 21 november: 'Gentleman' Jim's Jazzaholics (GB), een geweldige band rond de banjo-virtuosoos*

zondag 19 december: De Stalen Band met "The Ramblers Radio Show" en thuisband Herringtown Jazzband

Thuisbands

En om maar meteen eens over de thuisbands te beginnen. Vanaf deze plaats wil ik de Enkhuizer bands flink in het zonnetje zetten. Ik kan u vertellen dat, mede door hun belangeloze inzet op en voor de club, uw bestuur een topprogramma kan neerzetten. Ook u kunt uw waardering voor de thuisbands laten blijken door in grote getalen op de clubmiddagen te komen en de bands een welgemeend 'open doekje' te geven.

Entreeverhoging per september 2010

Er valt niet aan te ontkomen. Het bestuur zorgt jaarlijks voor een interessant muziekprogramma met bands uit binnen- en buitenland. Daarbij wil zij tevens de entreprijs laag houden. In de afgelopen jaren lukte dit telkens, maar in 2010 zien wij de cijfers richting rood gaan. Dat willen wij niet en dat wilt u ook niet. In de begrotingsvergadering voor 2010 heeft het bestuur alle financiële zeilen moeten bijzetten om aan de positieve kant te blijven. We hebben daarbij flink in de kosten gesneden. Toch ontkomen we niet aan een verhoging van de entreprijs. Vanaf september 2010 gaat de entree omhoog. Vanaf dan betaalt u als donateur voortaan € 6,- en de niet-donateur zal € 12,- moet neerleggen. Wij hopen op uw begrip.

Trefor 'Fingers' Williams

U kent hem ongetwijfeld: de geweldige bassist van onder andere Max Collie Rhythm Aces en later de Phil Mason's New Orleans All Stars. In beide bands heeft hij meerdere malen in onze club en op het festival opgetreden. Trevor, al weer 60 jaar, berichtte in het Engelse blad Just Jazz van februari 2010, dat hij was ingegaan op de uitnodiging van Chris Barber om voortaan de baspartij in zijn band te spelen. Vanaf deze kant wenst Sgt. Pepper Trefor het allerbeste bij de band van Chris Barber.

Jazzfestival Enkhuizen

Nog een paar maandjes maar, dan is het weer zover: de 37e editie van het Jazzfestival Enkhuizen zal plaatsvinden op 6, 7, 8 en 9 mei 2010. Als een van de bijzonderheden op het festival kan genoemd worden: het aller-, allerlaatste optreden van de Enkhuizer jazzformatie The Old Fashioners. Mis het niet!!

Drummer The Old Fashioners

Drummer Berry Schuurding van de in mei tijdens het Jazzfestival Enkhuizen afzwaaiende Old Fashioners, heeft een drumkruk gevonden in een ander orkest. Berry is gevraagd om de ketels en pannen te beroeren in de Storyville Jassband uit Arnhem, een band die al een paar keer op onze club heeft opgetreden. Sgt. Pepper en The Old Fashioners feliciteren Berry met deze overgang en de Storyville Jassband met een goede keus!

De Prinses en de Kikker

Walt Disney heeft een nieuwe animatieproductie uitgebracht die bomvol zit met traditionele jazz. Het is een geweldige kinderfilm, voorzien van evenzo geweldige muziek. De film is genaamd 'De Prinses en de Kikker' en speelt zich af in New Orleans. Een must om hier naar toe te gaan met kinderen en/of kleinkinderen. Zo maken de jongelui weer kennis met deze geweldige jazzmuziek, die overigens voor de film is geschreven door Randy Newman.

Enkhuizer Jazz Archief

Was u actief met uw fototoestel op het laatste jazzfestival? U doet het archief veel plezier door uw foto's te sturen naar sam.verbeek@quicknet.nl. En heeft u nog jazzspullen uit het verleden: knipsels, foto's, video- of filmbeelden of andere hebbedingetjes die u wilt 'storten' in ons Enkhuizer Jazz Archief, neemt u dan contact op met ondergetekende, telefoon 0228-314791.

Jazz op Radio Enkhuizen

Voor het geval u het nog steeds niet weet, elke dinsdag presenteert 'onze' Wim Keller een fantastisch jazzprogramma op de lokale radio getiteld 'We call it music, Jazzmusic'. Naast steengoede muziek zit het programma boordevol info over de jazz in Enkhuizen. U kunt het programma ontvangen via de kabel (96,5 Mhz) en via de ether, dus met een ouderwetse antenne (107,1Mhz). Mocht u niet op de kabel zitten, dan wel buiten de bereikbaarheid via de ether, is er nog geen man overboord: via internet kunt u de live-opname en het programma op dinsdagavond rechtstreeks beluisteren. Surf naar www.radioenkhuizen.nl en klik daarna op het menu LIVE. Waar u ook bent op dees' aardkloot: veel luisterplezier.

Sam Verbeek

Illustratie: Rhythme

Even terugkijken

Een dik pak sneeuw en toch twee bands

De clubmiddag van 20 december 2009 zal de geschiedenisboeken ingaan als één van de door Koning Winter meest beschadigde. Toen ik die zondagochtend naar buiten keek, sloeg de schrik al om mijn hart. Een dik pak sneeuw..... en niet alleen in Enkhuizen!! Rond de klok van 9 uur ging mijn telefoon en De Stalen Band, die de Ramblers Radio Show zou verzorgen, zegde af. Het was terecht, inderdaad geen doen. Als thuisband zouden The Old Fashioners optreden. Maar ja, bassist José Baars woont in Veldhoven en ook daar was er geen doorkomen aan. Goede raad was duur. Dan maar Jaap de Wit sr. charteren als invallend bassist. De Freetime zou die dag afzakken naar de jazzclub Rijen, maar u raadt het al, ook dat vond geen doorgang, dus ook zij waren incompleet. De snel gevonden oplossing lag in een combi-optreden van de twee oudste bands uit Enkhuizen, elkaar opvullend met invallers. Tja, The Old Fashioners hadden zich iets anders voorgesteld van hun laatste optreden op de club. Maar goed, de Freetime werd opgevuld door ondergetekende op trombone en Jeroen de Graaff op rieten. De Fashioners door eerder genoemde Jaap op bas en - daar istie weer een keer: Robin Visser op drums. Het leuke van dit soort optredens is dat de verassing links en rechts om de oren vliegen. Weliswaar geen volle bak deze keer in het Peperhuis, maar een beregezellige middag.

Sam Verbeek

Endeavour Jazzband

De eerste clubmiddag van 2010, op de 17de januari, was een bijzondere. Natuurlijk vanwege het eerste optreden van Endeavour Jazzband, maar nog veel meer in verband met de uitreiking van de Sgt. Pepper's Jazz Award 2009. Daarover hieronder meer. Terug naar de band. Het sextet bestaat nog niet zo lang, maar is samengesteld door zeer ervaren muzikanten. En dat was te horen. Grotendeels bestond het repertoire weliswaar uit standards uit de jazz, maar gezegd mag worden dat dit op een verrassende wijze werd vertolkt. Met name klarinettist Lex Lubbers en trompettist Jan Dokter zijn multimuzikanten. Lex speelde naast een batterij aan rietinstrumenten ook piano. Voor Jan gold dat hij net zo gemakkelijk trompet speelt als sopraansaxofoon. Een dikke pluim voor deze heren, die grappen en grollen ook niet uit de weg gingen. De band kon de spanningsboog vasthouden tot het einde van het optreden, want het Peperhuis bleef lang vol. Een goede aftrap in het nieuwe jaar!

Sam Verbeek

Sgt. Pepper's Jazz-Award 2009

Tijdens de clubmiddag van 17 januari 2010 werd rond de klok van drie uur bekend gemaakt welke band de fel begeerde en unieke traditionele jazzprijs van Nederland had ontvangen. Voorzitter Sam joeg de spanning omhoog door eerst in te gaan op de jurering en vooral de juryleden te bedanken voor hun inzet. U moet zich voorstellen: door zo objectief mogelijk te waarderen is de jury gedwongen om zich te buigen over vastgestelde criteria. Daarbij is een eis de eigen smaak/voorkeur niet mee te laten wegen. En dat is moeilijk. De onomkoopbare jury is samengesteld uit twee bestuurders van Sgt. Pepper, redactieleden van de Hot News, het bestuur van het Jazzfestival Enkhuizen en een aantal donateurs van onze club. Kortom een grote groep, waardoor gegarandeerd het minimum van 5 juryrapporten wordt behaald. Er wordt onder meer beoordeeld op het repertoire, gebruikte arrangementen, uitstraling en soli. In 2009 werden 14 bands beoordeeld. Twee bands vielen af door de winterperikelen in december. Sgt. Pepper's

Jazz-Award wordt sinds 2008 uitgereikt; in dat jaar aan de Freetime Old Dixie Jass-band. Deze in Nederland unieke traditionele jazzprijs is ingesteld als stimulering voor de muzikanten en verhoging van de kwaliteit van de optredens. Hoewel het dit jaar een zeer close-finish was, kwam de Jive en Swingband Jazz Connection uit Breda als terechte winnaar uit de bus. Bandleiden Rob Henneveld en Bart Maassen ontvingen deze middag het bronzen beeldje, gemaakt door beeldend kunstenaar Marga Slagers uit Enkhuizen. Als extra prijs zullen zij dit jaar of volgend jaar op het jazzfestival van Enkhuizen optreden. Jive & Swing Band Jazz Connection is een groot navolger van de jump 'n jive-stijl, die zo'n 50 jaar geleden in de

Jazz Connection leden Rob Henneveld en Bart Maassen met resp. de oorkonde en het beeldje behorende bij de door hun band gewonnen Sgt. Pepper's Jazz-Award 2010. Zij worden geflankeerd door de ontwerpster van het beeldje, Marga Slagers en voorzitter Sam Verbeek. Foto: Cor Dekker.

VS enorm populair werd. Met songs van onder meer Louis Jordan en Louis Prima brengen ze een 'revival' van de muziek van de beste en meest spraakmakende sterren uit deze woelige periode in de jazz. De band tourde onder meer door België, Engeland, Duitsland, Zwitserland, Denemarken, Noorwegen en Polen, met ook uitstapjes naar het Midden-Oosten en Azië. Ze speelden met de Chris Barber Band als hoofdact op het grote Gronau Jazzfestival in Duitsland en stonden een week lang op het beroemde Ascona Jazzfestival in Zwitserland met vibrafonist Frits Landesbergen. Dit jaar gaan ze twee keer naar Engeland, waar onder meer gespeeld wordt in de befaamde jazzclubs The 100 Club London en The Concord Club.

Sam Verbeek

JAZZ MET ONS MEE !

De muzikanten van Jazz 4 Juniors swingen!

Jazz 4 Juniors (J4J) is een 'jazzschool' voor jongeren van ongeveer 10 tot 20 jaar die al (een beetje) op een instrument kunnen spelen en muziek kunnen lezen.

Je leert improviseren, solo's maken en samenspelen. Dit onder begeleiding van een ervaren jazzdocent en enkele ervaren jazzmuzikanten. Woensdagavond (19.30 – 20.30 uur) is de repetitieavond en natuurlijk is er af en toe een optreden.

Lijkt het je leuk, stuur een mail naar info@jazz4juniors.nl of bel met Paul Schuijt tel 06 51 00 62 51. Kijk ook eens op onze website www.jazz4juniors.nl

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburger
DzSoft (database advice)
Expertise Buro R.C. Schuijt BV
Persona Anonyma
Ris Rubber nv

Hr. Scholten, Hoorn
Tandartspraktijk P. Bunschoten
De Toekomst Ontwikkeling bv
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

Voordelige combikaarten voor bezoekers Jazz Festival Enkhuizen

Liefhebbers van het Enkhuizer Jazz Festival besparen zichzelf vanaf dit jaar (6, 7, 8 en 9 mei 2010) een hoop geld. De organisatie geeft dit jaar zogenaamde combikaarten uit, waarmee meerdere evenementen bezocht kunnen worden. De korting kan hiermee zelfs oplopen tot €55,-. Zo is er voor de bezoeker die het liefst alles bezoekt, de ticket deal bedacht met de toepasselijke naam: 'Voor wie niet kiezen kan'. De houder hiervan krijgt voor €65,- van vrijdag tot en met zondag toegang tot alle evenementen. Dit is bijna de helft goedkoper dan wanneer men voor ieder evenement apart een kaart zou kopen. Voor de bezoekers die jazz eten, drinken en ademen is er de ticket deal 'Ultieme liefhebber', drie avonden genieten van de crème de la crème op jazzgebied voor

Sammy Rimington treedt met zijn New Orleans Jazzband op tijdens de Sunday Jazz Treat.

€47,50. Hiermee kan op vrijdagavond de Classic Jazz Night at the Docks bezocht worden, op de scheepswerf nabij de Drommedaris, voor een avond met de Britse Max Collie's Rhythm Aces. Zij zijn bekend van vele media-optredens in de afgelopen decennia en de 3500 festivals, waar zij in die tijd opgetreden hebben. Een andere publiekstrekker

op deze avond is het Bernard Berkhout Swing Orchestra. Dit swingorkest van beroepsmusici brengt arrangementen van Benny Goodman ten gehore. De 'Ultieme liefhebber' wordt op zaterdagavond het Crescent City Connection Concert in de Nieuwe Doelen voorgeschoteld. In twee zalen onder één dak kunnen bezoekers, in de sfeer van zowel een concertzaal als een café, genieten van onder andere The International Swing Stars, de Duitse Bourbon Street Stompers en Hot Club de Frank. Op zondag volgt het toetje voor de liefhebber met A Sunday Jazz Treat. Hier kan genoten worden van de Sammy Rimington's New Orleans Jazz Band, van wie de New York Times ooit schreef: "Sammy Rimington's klarinet spel demonstreert een ongeëvenaarde afwisseling in funky virtuositeit dat het verleden van de jazz zo werkelijk maakt als zijn toekomst". Ook een reden om deze kaart aan te schaffen is om het allerlaatste optreden van Enkhuizen's eigen The Old Fashioners bij te wonen.

Tot slot is er voor de feestende festivalganger nog de 'Drie Dagen Feest'-ticket in het leven geroepen. Hiermee verkrijgt men toegang tot de Pub Jazz, het Crescent City Connection Concert en als afsluiting, op zondag, het ongeëvenaarde Bloody Mary-concert. Zowel de 'Ultieme Liefhebber' (€47,50) als de 'Drie Dagen Feest' die men zich voor €45,- kan aanschaffen, leveren een voordeel op van 26 procent. Info: www.jazzfestivalenkhuizen.nl

Waar zijn ze gebleven.....

Een zoektocht naar 'verdwenen' Enkhuizer bands en hun muzikanten

The Dixie Parents Jazz Band

1989-2001

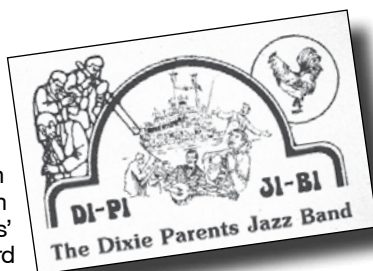
De Dixie Parents Jazz Band in de oerbezetting, met v.l.n.r.: Fred de Graaff, Simone Esther Mens, Hannie Sprong, Frank Sprong, Jan Tool, Jan Stig, Ton Matthesius en Marcel Gloerich.

In het artikel over de Poultry Jazzband (Hot News nr 15/1) hebben we kunnen lezen dat de bandleden bij aanvang nog echte jochies waren in de leeftijd van 14-15 jaar. In deze periode waren het de ouders, die de aanstormende talenten stimuleerden, steunden en naar de verschillende optredens vervoerden.

Na ongeveer een jaar de 'Second line' van de Poultry jongens te hebben gevormd kwam Marcel Gloerich, in augustus 1989, op het idee om de ouders bij hem thuis uit te nodigen. De reden was zijn verjaardag en als cadeautje verzocht hij de gasten hun muziekinstrument mee te nemen. De bandleden van de Poultry Jazzband hadden hun muzikale talent namelijk niet van vreemden. Het was hier met recht: zo vader, zo zoon. Met uitzondering van saxofonist Jeroen de Graaff - vader Fred speelt piano - speelden de vaders van het 'Pluimvee' hetzelfde instrument als hun zoons.

Bij aankomst op de verjaardag van Marcel Gloerich had de gastheer nog een verrassing in petto voor de muzikale gasten. De muzikanten waren om twee uur 's middags uitgenodigd. Naast het gebak lag er bladmuziek klaar van vijf jazz klassiekers. Marcel had bedacht om minimaal drie nummers in te studeren, zodat er een mini optreden gegeven kon worden voor de overige verjaardagsgasten. Hiervoor had men drie uur de tijd. Met groot enthousiasme zijn de 'Poultry ouders' aan de uitdaging begonnen, die uiteindelijk heeft geresulteerd in een geslaagd optreden met twee nummers.

Iedereen was het er na afloop over eens dat het niet bij één keer zou moeten blijven. Zo gezegd, zo gedaan. Frank Sprong wist vrij snel een oefenlocatie te regelen op de Huishoudschool in

er van overtuigd dat ik helemaal niet kon zingen. Blues, dat ik met mijn rug naar de band toe bleef het ijsig stil achter mijn rug, waardoor ik vreesde voor een kritisch oordeel van de 'jury'. In plaats daarvan zag ik allemaal opgestoken duimen toen ik mij had omge-

Foto hierboven: een optreden in Café Buurtjeshaven in Andijk.; hiernaast de Dixie Parents in Café Jan Pieterszoon Coen in Hoorn.

draaid. Vanaf dat moment ben ik blijven zingen bij de band".

De naam Dixie Parents Jazzband is tijdens een van de eerste oefenavonden geboren en was min of meer als logisch gevolg op de samenstelling van de band. Volgens

Frank Sprong had het repertoire van de formatie geen vaste stijl: "Het was ook lang niet allemaal oudestijl jazz wat we speelden. Nummers als I can't give you anything but love wisselden we moeiteloos af met de Bourbon Street parade. Voor ons stond lol hebben voorop. Het plezier op de Bühne was ook onze sterke kant richting het publiek, want van de muzikale kwaliteit moesten we het niet zozeer hebben. Je had er bij moeten zijn, zeg maar. Daarom hebben we ook geen cassettebandje of lp opgenomen".

Het eerste optreden van de band was op 30 maart 1991 tijdens het jazzevenement 'Enkhuizen uit z'n dak'. Er zouden in de jaren daarna nog vele optredens volgen op feesten en partijen, in café's, hotels en jazzclubs, op festivals en tijdens speciale evenementen.

Een voorbeeld van een evenement is de jaarlijkse 24-uurs Race in Medemblik. De Dixie Parents hebben hier tot aan het einde van het bestaan van de band in 2001 opgetreden.

Na het debuut optreden is de band niet heel veel meer te beluisteren geweest in Enkhuizen. Naast enkele besloten feesten is het

Wervershoof en er werden muzikanten gevonden voor de ontbrekende instrumenten (bas en rieten). Een muzikaal leider heeft de band niet gehad. De benodigde bladmuziek werd door Marcel Gloerich (via Ruud Peerdeman) geregeld en Frank Sprong zorgde voor de optredens. Later is de band gaan oefenen in het pakhuis van De Graaff kaas in Grootebroek.

De formatie bestond bij aanvang uit de volgende leden: Marcel Gloerich (trompet), Ton Matthesius (trombone), Jaap Tool (drums), Frank Sprong (banjo/gitaar), Fred de Graaff (piano), Simone Mens (bas) en Jan Stig (rieten). Hannie Sprong ging iedere week met Frank mee naar de repetities, omdat het altijd gezellige

avonden waren. Na een paar maanden werd ze gevraagd om eens een nummertje mee te zingen. Hannie hierover: "Ik vond het doodeng en was heb gezongen. Toen het nummer af was

**De jazz in de aderen
van twee generaties**

gebleven bij een paar deelnames aan de Kroegen-jazzfestival en een optreden in Sgt. Peppers Jazz-Club.

De Dixie Parents zijn dan ook het meest in de regio te beluisteren geweest. Zo verzorgde de band meerdere jaren, een keer per maand op zondag,

een optreden in café Jan Pieterszoon Coen te Hoorn. De overige zondagen was de zaak gesloten, maar speciaal voor het optreden van de Dixie Parents

werd hij geopend. Het betekende steevast een volle bak op de Veemarkt. Hoogtepunten voor de band waren onder meer de gezamenlijke optredens met de Poultry Jazzband.

Zo waren beide formaties, midden jaren negentig, een aantal jaren achtereen te gast op Vlieland en deelnemers aan een mini jazzfestival in Blokzijl. In laatstgenoemde plaats traden vier jazzbands op, verdeeld over drie locaties. Frank en Hannie bewaren nog goede herinneringen aan die tijd: "We speelden in Blokzijl verdeeld over een restaurant, camping en een rondvaartboot. Zo rond

midnacht, toen de officiële optredens waren afgesloten, kwam we bij elkaar in het restaurant en speelden vervolgens nog een tijdje samen." Dat waren oergezellige momenten".

De Dixie Parents hebben eenmaal in het buitenland opgetreden. Dat was op 1 juni 1995 in de grotten van Balve. Een hele bijzondere locatie in een plaatsje met 12.000 inwoners in de Duitse deelstaat Noord-

Foto rechtsboven: een optreden tijdens het Enkhuizer Jazzfestival van 1993, voor de toren van de Westerkerk. Foto hierboven: de Dixie Parents, tijdens het mini jazzfestival van Blokzijl, voor de surf- en zeeschool Almare. Achter het slagwerk zit Bob Oudenaller.

Rijnland-Westfalen. De organisatoren van het muziekevenement hadden de band uitgenodigd, nadat ze hen hadden horen spelen tijdens het Enkhuizer jazzfestival. Frank: "De ruimte was helemaal gevuld met een paar honderd toeschouwers. Terwijl wij naar het podium liepen om op te bouwen kregen we als welkom een luid applaus. We voelden ons net popsterren". Hannie: "In de grot was een soort amfitheater gebouwd. De mensen hadden allemaal picknickmanden bij zich en zaten heerlijk te genieten van zelf meegebrachte hapjes en drankjes en waren heel enthousiast over de verschillende muziekstijlen

die te horen waren gedurende de avond". Aansluitend heeft de band op zaterdag en zondag optredens in de buurt van Oirschot verzorgd. Deze waren georganiseerd door Toon Mentink, een Brabantse jazzfan van onder meer de Enkhuizer formaties The Old Fashioners en de Poultry Jazzband. Toon was - samen met zijn vrouw - het levende bewijs van de Brabantse gastvrijheid en heeft de Dixie Parents getraceerd op heerlijke maaltijden en slaapplekken in hun woning in Oirschot.

Vanaf 1996 begint een lange reeks bandwisselingen, die het einde van de Dixie Parents aankondigt. Nadat een paar ouders van het eerste uur waren gestopt verloor de band namelijk haar oorspronkelijke karakter. Als eerste heeft Arie Nederlof (nu Jazz-

Lees verder op p. 17

New Orleans Z'Hulus

Zondag 18 april 2010, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting (vaste kern):

Dan Vercruysse (B)	-trompet
Philippe De Smet (B)	-trombone
Adolf Robertus (NL) of Piere Jean (F)	-piano
Brian Turnock (GB)	-contrabas
Morre van Eyck (F)	-drums

Rieten en banjo/gitaar worden wisselend bespeeld door musici uit de internationale jazz scene)

Deze internationale formatie, heeft niet alleen een respectabele leeftijd (26 jaar!), maar ook een zeer goede reputatie opgebouwd tijdens optredens in Europese jazzclubs en op grote jazzfestivals, zoals die van Breda, Nice, Mortegliano en Sancy Snow.

Vanaf het begin maakten uitsluitend topmusici deel uit van de groep. Door de jaren heen heeft de band een hoog niveau weten te handhaven en op basis hiervan steeds goede nieuwe muzikanten kunnen aantrekken. Zo is drummer Morre van Eyck onder meer bekend van de bekende Franse formatie Les Haricots Rouges en kan het 'Who is Who' van de New Orleans jazz bijna gevuld worden met de andere grootheden waarmee Z' Hulus bassist Brian Turnock heeft samengespeeld. De band is onder meer op tournee geweest met de Amerikaanse klarinetist Tommy Sancton en recentelijk met de bekende Amerikaanse trompettist Wendell Brunious. De stijl van de New Orleans Z' Hulus is gebaseerd op de New Orleans Revival, met invloeden van onder andere Charles 'Buddy' Bolden, Chris Kelly, Lawrence Duhé, Jimmy Palao en Brock Mumford. Kortom een band waar alle jazzliefhebbers van zullen genieten en die u niet mag missen!

Aart Lub

Freetime Old Dixie Jassband

Big Easy Rascals

Zondag 13 juni 2010, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen

Freetime Old Dixie Jassband

Bezetting:

Ruud Peerdeman	-trompet, zang
Jan Jaap Kroeb	-klarinet, altsaxofoon
Richard Cochrane	-trombone
Piet de Wit	-banjo
Jaap de Wit Sr.	-contrabas, bassaxofoon, sousafoon
Rob Vlam	-drums, zang

Big Easy Rascals

Bezetting:

Jos Reijnhout	-trompet, zang
Jaap de Wit jr.	-klarinet, alt- en sopraan sax, zang
Jaap de Wit sr.	-trombone, zang
Hans Mantel	-banjo, gitaar
Remco de Jong	-contrabas
Pieter de Wit	-drums

Deze zomerse jazzmiddag is op voorhand al een memorabele, met twee topformaties uit de Enkhuizer 'jazzkeuken'. De ene viert dit jaar zijn negenenendertig-jarig jubileum; de andere muzi-

kanten zijn 'the new kids on the block'. Ook is het uniek om in één keer zoveel 'beeld&geluid' van de familie De Wit te kunnen bewonderen. Beide formaties hebben zeer veel muzikaal talent aan boord en hebben de nodige ervaring opgedaan op diverse nationale- en internationale podia. Zowel de Freetime als de Rascals zullen het publiek, ook vanmiddag weer, trakteren op volwassen swingende jazz met spetterende solo's.

De Freetime Old Dixie Jassband heeft nog niets aan enthousiasme ingeleverd. Zodra zij op de Bühne staan, gaan alle remmen los en blijken ze nog net zo levendig als toen ze begonnen. The Big Easy Rascals hebben in korte tijd een duidelijk eigen geluid ontwikkeld met een ijzersterke ritmegroep en een zeer goede frontsectie.

Alle ingrediënten zijn dus aanwezig voor een geweldige jazzmiddag in het Peperhuis. Oude tijden gaan herleven; dus kom op tijd, want vol is vol!

Aart Lub

Vervolg van p.13

Tijdens een optreden in het Hoorse café Jan Pierszoon Coen traden vaders (Dixie Parents) en zonen (Poultry Jazzband) gezamenlijk op. Links zien we Jasper en Marcel Gloorich, rechts Frank en Erwin Sprong.

Een nieuwe staatsfoto van de band in 1996: Arie Nederlof heeft de lead van Marcel Gloorich overgenomen.

piration) trompettist Marcel Gloorich vervangen, gevolgd door Maaike van Veen die de bas van Esther Mens overnam. Peter Veenstra heeft later Maaike van Veen weer opgevolgd en Martin Nieuwbrug heeft kort hierop de plaats van Jan Stig ingenomen. Nadat Martin de optredens van de Dixie Parents niet meer kon combineren met die van zijn andere band, de Enckhuizer Jazzmadley, is Wil Thijssen (nu Chicago Jazzband uit Heerhugowaard) in de band gekomen. De laatste oorspronkelijke Dixie Parent die uit de band stapte was drummer Jaap Tool. Hij werd vervangen door Rinus van der Peppel. Hannie zingt nog in het gospelkoor Spirit of Gospel. De overige leden van het eerste uur zijn niet meer actief als muzikant in de jazzmuziek.

Nadat in 2001 Leo Haemels de lead van Arie Nederlof had overgenomen, is besloten dat het tijd werd voor een naamswijziging én een New Orleans repertoire. De band is vervolgens verder gegaan onder de naam Over the Waves.

Aart Lub

Jazz in blik

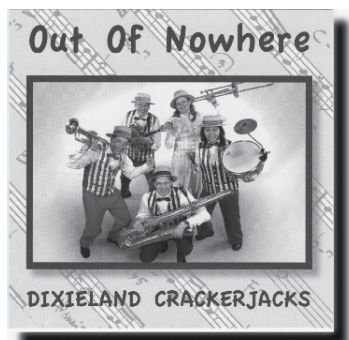
Dixieland Crackerjacks: Out of Nowhere

Het muzikaalste echtpaar in de oudestijl jazz woont in Garrijp in Friesland: Selena en Bert Brandsma. Zij een meer dan voortreffelijk trombonist, hij een even voortreffelijke rietblazer. Een rietblazer in de ruimste zin van het woord, want hij speelt alles: van klarinet tot bassaxofoon. Samen zijn zij de spil van de Dixieland Crackerjacks; zoals de naam al zegt een dixielandorkest. Ze treden op in de concertzalen in binnen- en buitenland, maar ook laten zij hun swingende klanken horen op de Floriade, de Efteling, of gewoon in een winkelcentrum.

Deze cd, in hun bestaan de zevende op rij, laat het orkest horen in de normale bezetting – twee vrouwen en drie mannen – en met een aantal toegevoegde gasten, waaronder topbassist Henk Haverhoek. Naast een groot aantal oudestijl krakers, staan er originele composities van Bert op deze zilveren schijf en die zijn het aanhoren meer dan waard. In totaal kunt u genieten van 16 professioneel uitgevoerde oudestijl stukken, ruim vijf kwartier dansmuziek.

Er wordt door de blazers voortreffelijk gesoleerd, waarbij Selena laat horen tot de top van de Europese trombonisten te behoren en Bert, met name op bassaxofoon, maar verder op alle leden van de rietfamilie zijn smaakvolle virtuositeit toont. Bassist Henk Haverhoek is een heerlijke stuwer en een inventieve solist.

Een lekkere dixielandschijf, die een betere eindmix verdiende. (Bestel Nr. 15049)

Info: Tel.: 0653 – 46 37 30; email: info@dixielandcrackerjacks.com

Dick Turksma

LACD 268: Chris Barber 1957-58

Het is werkelijk ongelooflijk, hoe snel de tijd gaat. Ik heb de e.p.'s die ik zo'n slordige vijftig jaar geleden op het Waterlooplein in Amsterdam kocht, er echt weer eens bij gehaald. Echt waar, de e.p. was een 45-toerenplaatje van vijftien centimeter en er stonden vier nummers op. Soms, als het nummer te lang was, aan één kant maar een enkel nummer. Chris Barber in concert op Pye en That Patterson Girl ook op Pye; ik heb ze grijs gedraaid, het was de vintage tijd van Chris Barber. Nu in 2009 brengt het Lake label een dubbel cd uit met al dat fraais van vijftig jaar geleden. Gedeeltelijk zijn het opnamen die in de jaren vijftig van de vorige eeuw ook op een 25 cm l.p. uitgebracht werden en verder enkele live registraties uit de Dome in Brighton (1 maart 1958) en de Birmingham Town Hall (31 januari 1958). Het hele scala aan nummers waarmee de Barber band in die jaren jazzminnend Verenigd Koninkrijk en daarna Europa en de rest van de wereld veroverde, staan op deze dubbel cd. Inmiddels zijn er al zo'n 13 cd's van Chris Barber op het Lake label verschenen en deze dubbelaar is volgens mij een prachtige aanvulling op het ontbrekende werk. Vooral is het een genot om Monty Sunshine weer te horen spelen, hij hanteert op alle opnamen zijn 'licorice-stick' op briljante wijze; verder Graham Burbridge en Ron Bowden op drums, Dick Smith op de bas en Ed-die Smith op de banjo, naast natuurlijk de onverwoestbare Pat Halcox en Chris zelf. Het ligt mij nog vers in de oren, de opmerking van jazzcriticus Michiel de Ruyter: "Barbertje moet hangen". Nou wat mij betreft mag Chris Barber met deze opnamen nog heel lang blijven hangen. Speciaal compliment aan het adres van Othillie Patterson. Deze zangeres kreeg, op tournee door het zuiden van de Verenigde Staten, een pluim van enkele blueszangeressen, die de in Noord Ierland geboren zangeres verbaasd vroegen, hoe het toch kwam dat zij op dezelfde manier zong als zij! Othillie is prominent op deze dubbel cd aanwezig en met de perfect geoliede Barber band zijn het schijfjes met voortreffelijke Trad muziek. De krassende e.p.'s en vroege l.p.'s heb ik maar weer in de platenkast teruggezet, want de uitstekende geluidskwaliteit, die door Paul Adams van alle smetten geschoond is, is voortreffelijk. Ook het uitstekend gedocumenteerde begeleidende boekje haalt herinneringen op aan die vroege Barber periode. Extra voordeel is, dat het een dubbel cd is voor de prijs van één. De schijfjes zijn te bestellen bij het Timeless label, mijn advies kopen die handel.

Wim Keller

Quatre Tickets de Swing "Django Souvenirs"

Op 11 december van het vorige jaar verzorgde het kwartet Quatre Tickets de Swing, met zangeres Ita van Dijk, een optreden in de Gitaarsalon in Enkhuizen, Georg Lankester, die al jarenlang een warm pleitbezorger is van de Hot Club de France muziek van Django Reinhardt, had zich terdege voorbereid op dit optreden. Met de andere leden van het kwartet hadden ze een vernieuwd repertoire ingestudeerd, dat tevens de basis was van hun nieuwe cd; het werd dus even uitgetoetst in de Gitaarsalon. Het zaaltje zat vol, de sfeer was uitstekend en de vier heren en één dame lieten ons genieten van die prachtige (jazz) kamermuziek. Hoewel hun nieuwe cd pas een week later ten doop gehouden zou worden, hadden ze al enkele exemplaren meegenomen, maar die waren in een mum van tijd uitverkocht. Niet getreurd, een paar dagen later lag mijn exemplaar in de brievenbus en met het optreden nog vers in het geheugen zette ik de cd op. Nou ik werd niet teleurgesteld, want de zilveren schijf, die opgedragen was aan de 100ste geboortedag van Django Reinhardt, werd swingend, vertederend, muzikaal professioneel en vakkundig uitgevoerd. Naast de Nuages, vocaal uitgevoerd door zangeres Ita van Dijk (nog nooit had ik een gezongen versie van dit nummer gehoord), nog drie stukken van Django: Swing Guitars, Mélodie au Crépuscule en Dinette. Verrassend, twee stukken uit het repertoire van de

Frans zanger Charles Trenet: *Que reste-t'il de nos amours* en Ménilmontant, ook weer gezongen door Ita en verder enkele jazzstukken: *I found a new Baby* en *Chicago*. Verder wordt er afgewisseld met leuke populaire stukken als *Clair de Lune*, *My Blue Heaven* en *Joseph Joseph*. De uitvoering van dit geheel is in de vaardige handen van Georg Lankester op (solo)gitaar, Arthur Siero gitaar, Eric van Buijsen bas, Pieter Swart op klarinet/sopraan- en tenorsax en de reeds genoemde zangeres. Vooral de combinatie van gitaren met een rietinstrument brengt een verrassende klankkleur naar voren. Django zelf had in de jaren dertig van de vorige eeuw wel met Coleman Hawkins gespeeld en als vervanger van Stephane Grappelli had hij klarinettist Hubert Rostaing gebruikt, maar de naoorlogse Hot Club de France groepjes heb ik niet met rietinstrumenten gehoord en dat maakt *Quatre Tickets de Swing* nou zo leuk. Liefhebbers van de stijl moeten zeker op het puntje van hun stoel gaan zitten om deze, in eigen beheer uitgebrachte, cd te beluisteren; er valt veel te genieten. Aparte klasse is zangeres Ita van Dijk, die ook in het Italiaans aardig uit de voeten komt. Het eerder genoemde nummer *Nuages* is trouwens op You Tube te zien en te horen en eveneens op: www.gitaarsalon.nl. Voor meer informatie kunt U naar de website: www.quatreticketsdeswing.com

Wim Keller

De Jazzclubs

De Jazz agenda van Hot News heeft u zo'n zestien jaar de informatie over de optredens in andere jazzclubs gegeven. Toen we ermee begonnen, was er nog nauwelijks sprake van Internet en voorzag hij in een behoefte. Nu zowat alles op het digitale medium te vinden is; ook de informatie over optredens van jazzbands, hebben wij besloten de agenda in een andere vorm te gieten en de adressen van de jazzclub sites in Hot News af te drukken. Vanzelfsprekend zullen we er voor zorgen dat de lijst voortdurend geactualiseerd wordt.

Jazzclub Assen

www.jazzclubassen.nl

Champ 'Aubert Jazzclub Driebergen

www.champaubert.nl

Charlestown Jazzclub Nijmegen

www.charlestownjazzclub.nl

Eindhovense Jazzclub OSJE

www.osje.dse.nl

Haagse Jazzclub

www.haagsejazzclub.nl

Jazz at the Rhinetown Club Wageningen

www.jazzclubwageningen.nl

Jazzclub Jazz Hall '72 Gorinchem

www.jazzhall72.nl

Mardi Gras Jazzclub Oss

www.jazzoss.nl

Oude Stijl Jazzclub Zuid Limburg

www.oudestijljazzclub.nl

Jazzclub Tiel

www.stichtingjazzpromotiontiel.nl

Jazz in Rijen

www.jazzinrijen.nl

The Swinging Carrots Dongen

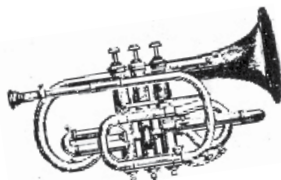
www.theswingingcarrots.nl

Triangle Jazzclub

Info: 055-3559129

Jazz-Sociëteit Zutphen

www.jazzclubzutphen.nl

Illustratie: Rhythme

Wilbur and Sidney de Paris' New New Orleans Jazzband

Een band met de gebroeders De Paris: Wilbur (trb), Sidney (tp), aan de piano Sammy Price, klarinet Eddie Barefield en op bas Charlie Traeger.

Muziek, films en informatie downloaden via het internet is tegenwoordig een fluitje van een cent. De pc in de vertrouwde huiskamer is tegenwoordig de centrale plek in het universum; met een klik op de muis haal je alle informatie binnen. Zo'n 55 jaar geleden was dat wel even anders, we hadden radio (twee zenders) konden alleen met hulpmiddelen het buitenland

ontvangen (koperdraad antennes). Televisie stond nog in de kinder-

schoenen, geld voor aanschaf van een zwart/wit kast was er niet. Muziek kon je alleen via de radio horen en jazzmuziek alleen summier in een platenprogramma beluisteren. De aanschaf van een platenspeler kon - na lang gezeur van mijn kant - eindelijk soelaas brengen in mijn behoefte naar muziek van eigen keuze te luisteren. Na een tijdelijke vlucht in de Rock & Roll, kwam de jazz om de hoek kijken. De eerste plaatjes die je kocht of die je van vrienden leende, waren bepalend voor je smaak. De swingende klanken van de groepen rond de Chicago stijl van Eddie Condon, de genialiteit van kornettist Bix Beiderbecke, de Dutch Swing College en natuurlijk het ultieme talent Louis Armstrong, zij waren voor mij bepalend voor mijn fascinatie voor deze (volks)kunstvorm. De opnamen van Bunk Johnson en George Lewis vond ik oubollig en in mijn overmoed heb ik daar stelling tegen genomen. In tegenstelling met vele liefhebbers van die New Orleans jazzmuziek die wel de emotionele binding met die stijl gehad hebben; vooral Engelse klarinetten idealiseerden het spel van George Lewis. Anders werd het, toen ik een plaatje van Wilbur de Paris' New New Orleans Jazzband te pakken kreeg. Was dit New Orleans Jazz? Vooral het dubbele woord New intrigeerde mij. Een zettfout? Nou, de oplossing lag voor de hand; Wilbur en zijn kompanen speelden een eigen stijl met veel eigen composities, ged'nspireerd door de muziek van Jelly Roll Morton en Sidney Bechet. Hun aanpak was dynamisch, verfrissend, swingend en vooral verrassend; het speelplezier werd wel eens oneerlijk omschreven als Black Dixieland, maar persoonlijk vind ik die dubbele New New Orleans aanduiding toch de beste. Vooral de plaat Wilbur de Paris at Symphony Hall Boston, met een introductie van Wilbur zelf,

plaatste ik in de rij van mijn meest favoriete opnamen. Recentelijk heb ik hem weer eens uit de kast getrokken en gedraaid. Nou, na meer dan vijftig jaar heeft de plaat nog niets van zijn glans verloren, geweldige opnamen, virtuoos gespeeld en Wilbur praat de nummers op zo'n ontspannende manier aan elkaar dat ik daar toch meer van wilde weten. Bracht het internet soelaas? Uiteindelijk wel, want in de jazzliteratuur is maar weinig terug te vinden en om een behoorlijke biografie te pakken te krijgen moest ik wel hulpkrachten inschakelen. Maar ik heb licht in de duisternis gekregen en heb de levensloop van Wilbur en zijn broer Sidney kunnen uitpluizen. Beide muzikanten hebben tot het midden van de jaren veertig van de vorige eeuw een carrière onafhankelijk van elkaar gehad, maar daarna waren ze als het ware onafscheidelijk.

Wilbur and Sidney de Paris -The side men

Een van de weinige foto's van Wilbur de Paris, hier op ventietrombone.

Wilbur de Paris werd op 11 januari 1900 in Crawfordville in de Amerikaanse staat Indiana geboren, zijn broer Sidney volgde vijf jaar later op 30 mei 1905.

Vader Sidney G. de Paris was ook een multi-instrumentalist: hij speelde trombone, gitaar en banjo. Hij was actief in het Minstrel circuit, een reizend circusgezelschap, dat, naast veel acrobatiek en goochelaars, ook een muzikale show opvoerde in een grote tent. Toen Wilbur vijf jaar was, ging hij alt-saxofoon spelen in het orkest van zijn vader in de omgeving van Philadelphia. Dus het spreekwoord 'het werd hem met de paplepel ingegeven' is bij hem beslist van toepassing; bij broer Sidney zal het wel precies zo zijn gegaan. Toen Wilbur een jaar of zestien was, hoorde hij, toen hij bij een zomershow in het Lyric theater speelde, voor het eerst jazzmuziek. Louis Armstrong ontmoette Wilbur, toen hij bij A.J. Piron speelde in Tom Anderson's Café in New Orleans. Nadat hij

zijn schoolopleiding had afgemaakt, werkte hij een tijdje voor zijn vader in die reizende shows, maar begon toch in 1925 in Philadelphia zijn eigen orkest - hij was inmiddels waarschijnlijk op trombone overgestapt - Wilbur de Paris and his Cottonpickers. Wilbur en zijn broer Sidney waren in die jaren twintig relatief onbekende side men. Toch maakte hij zijn eerste grammofonplaten in die periode, o.a. bij Leroy Smith (1928) en Edith Wilson (1929). Na de beurskrach van Wallstreet ontbond hij zijn orkest en ging hij met Jelly Roll Morton de platenstudio in. Wilbur maakte met de Red Hot Peppers op 5 maart 1930 vier opnamen: Each Day, If someone would only hope, That I'll never do en I am looking for a bluebird. Broer Sidney had inmiddels ook onderdak gevonden bij McKinney' Cottonpickers en was met hen al op 7 november 1929 de opnamestudio ingegaan, met als resultaat: Peggy en Wherever there is a will there's a way. Het verloop van de muzikale verrichtingen van de broertjes De Paris in de jaren dertig was een soort haasje-over springen: Bubber Miley (1930), Dave Nelson (1931) - met Noble Sissle toerde Wilbur al in 1931 door Europa - Bennie Carter and Spike Hughes Negro Orchestra (1933), Mills Blue Rhythm Band (1937), Edgar Hayes, Teddy Hill (1936-37) en Louis Armstrong (1937-40). Jelly Roll Morton maakte eind jaren dertig een come-back n.a.v. een serie gedenkwaardige opnamen voor het Library of Congress. Sidney de Paris ging met hem op 14 september 1938 de Victor platenstudio in en met zijn New Orleans Jazzmen nam Morton Oh didn't he ramble, Climax Rag, Don't you leave me here, Wining Boy Blues, West End Blues en Ballin'the Jack op.

Commodore and Jimmy Ryan's

Na het uitbreken van de tweede wereldoorlog speelden Wilbur en Sidney afwisselend met eigen orkest of bij Ella Fitzgerald en de Roy Eldridge Big Band. Het onafhankelijke Commodore Record label registreerde op 21 juli 1944 vier opnamen met George Wettling and his Rhythm Kings (o.a. Heebie Jeebies). In hetzelfde jaar, voor het Black and White label met Cliff Jackson's Village Cats, vier opnamen (o.a. Boogie Blues). Sidney de Paris nam met zijn Blue Note Jazzmen op 21 juli 1944 vijf opnamen voor het Blue Note label op (o.a. Everybody loves my Baby) en gezamenlijk gingen ze op 5 februari 1944 de Commodore opnamestudio in en speelden als De Paris Brothers Orchestra weer een paar kantjes vol. Het uitgaansleven bloeide als nooit tevoren, de vele passagierende militairen zochten in New York vertier en dat vonden ze ruimschoots in de kroegen nabij 52nd Street. Zwarte orkesten speelden naast of tegenover blanke en vaak werd er gezamenlijk gejammed in Nick's, The Famous Door, Jullius en in het geval van de De Paris Brothers in Jimmy Ryan's. Muzikaal gezien moet het een geweldige tijd geweest zijn.

Na 1945 kwam er wel enigszins een terugval, de bebop deed zijn intrede; de op de traditionele leest geschoeide muzikanten kregen wat moeilijker werk. Wilbur ging voor een paar jaar bij het orkest van Duke Ellington spelen (1945-1947) en gezamenlijk met broer Sidney vinden we hem in 1950 terug bij Sidney Bechet's New Orleans Feetwarmers. Begin jaren vijftig kwam er een drastische ommekeer in de aanpak van de New Orleans jazz. Sidney Bechet was naar Europa vertrokken en zou daar bijna tot heldendom vereerd worden; zijn standbeeld staat nog steeds aan de Franse zuidkust (zie Hot News, jaargang 9, nr. 3). George Lewis nam het stokje over van Bunk Johnson

Ook van Sidney De Paris zijn maar weinig foto's bekend. Hier een staatsfoto met kornet.

Een optreden van de broertjes in Ryan's. Van links naar rechts zien we: Wilbur, drummer Freddie Moore, op (gitaar)banjo (wat een grote!) Eddie Gibbs, Aan de piano zit Don Kirkpatrick, op klarinet Omer Simeon en geheel rechts staat Sidney. Foto: Keepnews en Grauer: A pictorial History of Jazz.

over en zou nog jarenlang triomfen vieren met zijn Ragtime Band. Wilbur wilde wat anders; hij had zijn domicilie gevonden in de club Ryan's, een van de weinige overgebleven clubs en formeerde een eigen band met een verfrissende nieuwe aanpak. Eerst met klarinettist

Edmond Hall en drummer Zutty Singleton, de Rampart Street Ramblers. Een jaar later kwam broer Sidney erbij en werd Omer Simeon aangetrokken op klarinet, Eddie Gibbs op banjo en Don Kirkpatrick piano, de kern van de latere New New Orleans band. Trombonist Big Bill Bissonette schrijft in de Mississippi Rag van maart 1986, dat hij, als hij de kans kreeg, naar 'Ryan's' ging om naar de band te luisteren en de wat stugge speelstijl van Wilbur is zeker voor hem van invloed geweest. Dezelfde Bill Bissonette schrijft ook de hoesteksten van de cd-serie op Jazz Crusade over Wilbur en toen hij een keer in 'Ryan's' zijn cola'tje aan het drinken was, kwam Wilbur naar zijn tafeltje om een babbeltje te maken. Bill vroeg Wilbur, wat hij bedoelde met zijn New New Orleans Jazz. Wilbur antwoordde, dat als Jelly Roll Morton nog had geleefd, dan was hij natuurlijk blijven spelen, maar niet die oude muziek, maar wat meer aangepaste jazz, new New Orleans jazz. De geest van 'Jelly Roll' zou de komende jaren steeds in hun muziek blijven doorklinken en dat maakt het ook zo apart en verfrissend.

Atlantic platencontract and All That Jazz

Begin jaren vijftig van de vorige eeuw werd de oude vertrouwde zwarte 78-toeren plaat vervangen door de elpee, de single en de e.p.. Voor ons was de aanschaf van die elpee's nogal

Een wat wazige foto gemaakt voor de London lp Wilbur De Paris Plays Something Old, New, Gay, Blue. Van links naar rechts ontwaren we: Wilbur, Omer Simeon, banjod'st John W. Smith Jr., Doc Cheatham, Sidney, bassist Hayes Alvis; naast de banjod'st zit pianist Sonny White. Foto: London Records.

prijzig, vaak kostten ze in die beginperiode wel f 17,50, een onoverkomelijk bedrag en voor ons schooljongens niet te betalen; dus het werden e.p.'s en singletjes. Wilbur de Paris kreeg een ruim platencontact bij het Amerikaanse Atlantic label. Die platen werden in Europa op het Engelse London Label uitgebracht. Van de tien elpees, die hij in de jaren vijftig voor Atlantic opnam heb ik enkele e.p.'s (The Wild Age, Atlantic 80040) en één met blueszanger Jimmy Witherspoon (Metronome 379). Verder een single op het London label (March of the Charcoal

Greys/Hot Lips) en daarna de elpee op het London label: Wilbur de Paris at Symphony Hall. Later, toen mijn verzamelwoede definitief toesloeg, heb ik nogmaals enkele elpee's van Wilbur te pakken gekregen en inmiddels is het aantal cd's ook wel weer respectabel geworden. De opnamen, waarvan er tot nu toe twee live zijn opgenomen en geïntroduceerd door Wilbur zelf, zijn stuk voor stuk juweeltjes met veel eigen composities, waarbij de M-serie vooral opvalt (Madagascar-Madeira-Majorca--Malta), maar ook de bekendste compositie van Wilbur (Wrought Iron Rag). Scribent Jack Schmer prees de klasse van Wilbur als componist, arrangeur en orkestleider. Meer dan als solist, alhoewel het een genot is om naar zijn prachtige, wat droge toon te luisteren. In ieder geval bezat hij een grote dosis muzikale humor. Zijn eigen composities getuigen daarvan, maar ook het walsje, dat hij in zijn solo van Muskrat Ramble vlocht. Toch was broer Sidney meer de sprankelende solist, een acrobaat op kornet, een meester in het demperwerk. Ik ken geen trompettist die zo virtuoos met zijn demper(s) omgaat. Wilbur schreef ook enkele composities voor zijn banjod'sten, met name voor Lee Blair (Banjoker en Banjolie) Tussen 1952 en 1960 maakte Wilbur de Paris met zijn New New Orleans Jazzband niet alleen een aantal belangwekkende opnamen, hij gaf ook veel goed bezochte concerten. Niet in de laatste plaats door de kwaliteit en bekendheid van de andere musici in zijn band: Omer Simeon op klarinet,

de voortreffelijke pianist Sonny White, drummer Wilbert Kirk, die ook voortreffelijk op de mondharmonica kon spelen, maar ook de gasten waarmee hij concerteerde. In Toronto, Canada, waren zijn gasten Jimmy Rushing en Willie 'The Lion' Smith. Een vaste gast, tijdens de voornamelijk studio-opnamen, was de bekende trompettist Doc Cheatham. In juli 1960 werd het orkest uitgenodigd voor een optreden op het Première Festival de Jazz in

Een deel van de muzikanten op de lp Wilbur De Paris and his New New Orleans Jazz: v.l.n.r.: Wilbur, Omer Simeon, Doc Cheatham, op tuba Sidney. Foto: London Records.

Antibes en Juan Les Pins in Frankrijk. De inmiddels overleden Omer Simeon was vervangen door klarinettist Garvin Bushell. Doc Cheatham is er ook bij en daar zijn filmopnamen van bewaard gebleven. Een aantal jaren geleden kreeg ik de videoband van een platenvriend, die het weer had overgenomen van de Franse muzikzender Muzzic. We zien de hele band geweldig soleren en weer is het Sidney de Paris die alles uit de kast trekt. Wilbur praat zoals gewoonlijk het concert aan elkaar; hij is ook de meest bewegelijke van de musici en deed mij qua mimiek denken aan de filmpjes met George Brunies, die ook niet stil kon zitten. Er bewoog altijd wel wat. Het filmpje heb ik inmiddels een paar keer gedraaid en weer valt je de souplesse, humor en het muzikale vakmanschap van de hele band op. Het dol enthousiaste, merendeels Franse publiek gaat uit zijn bol. De Franse (jazz)criticus en historicus Raymond Mouldy beschrijft hoe die oude kerels het toch voor elkaar kregen om de festivalbezoekers op de stoelen te krijgen. Toch is het wellicht het laatste optreden van het orkest geweest; Sidney was waarschijnlijk al ziek, hoewel dat aan zijn spel niet te merken is. Klarinettist Garvin Bushell speelt in Battle Hymn of The Republic een intro op een voor de jazz wel heel bijzonder instrument, een fagot. Van het optreden is ook nog een elpee door Atlantic uitgebracht (wel gehoord, maar ik heb hem niet). Alleen de hoes van de plaat is al de moeite waard; Wilbur fotografeerde daarvoor zelf enkele zeer schaars geklede Franse gastvrouwen.

Blues for Sidney and Wilbur de Paris

Wilbur de Paris was, bij mijn weten, ongetrouwd en week duidelijk af van het beeld dat er veelal over jazzmusici bestaat. Hij woonde in een hypermodern ingericht appartement in New York City met veel moderne beeldende kunst aan de muur. Hij rookte niet, dronk niet en had altijd zijn poedel (Zizi) bij zich. Ook had hij een prachtig tropisch aquarium. Bill Bissonette omschreef hem ooit als een intellectueel en als je Wilbur bij de live-optredens de aankondigingen hoort doen, dan is dat duidelijk. 'If Wilbur spoke about jazz, you felt like you were listening to a professor giving a class on that subject', aldus Bissonette. Trouwens, voor enkele van zijn platen schreef hij zelf de hoesteksten, waaruit eveneens zijn analytisch vermogen blijkt. In deze teksten geeft hij zijn visie op muziek, in het bijzonder jazz, dat hij ziet als een 'universal language that everyone can understand, the most potent weapon that America has in this troubled times'.

Wilbur de Paris stierf - bijna 73 jaar oud - op 3 januari 1973. De laatste jaren van diens leven verzorgde hij zijn broer Sidney, die al in 1967 overleed, slechts 62 jaar oud. Geen van beiden waren opgegroeid in de New Orleans traditie. Geboren in de staat Indiana en vervolgens behorend bij de New Yorkse jazzscene, de stad waar beiden ook zijn overleden.

Wim Keller

Jacintha sprak met Dolf Waardenburg

Foto Foppe Kooistra

Dansend gaat hij door het leven. Althans, dat denkt iedereen in de jazzclub. Een vaste bezoeker die met zijn vrouw veelal op de eerste rij zit, maar al snel de beentjes van de vloer laat gaan: Dolf Waardenburg. "Het spreekwoord zegt: als er één schaap over de dam is, volgen er meer. Laat ik dan gewoon dat eerste schaap zijn, misschien zelfs wel het zwarte schaap. Maar ik dans nu eenmaal graag en je ziet dat er daarna snel meerdere mensen volgen. In mijn tienertijd raakte ik al in de ban van dit soort muziek. Ik heb mij suf gespaard om een album te kopen van Benny Goodman. Dat was iets heel bijzonders, want het waren twee platen in één album. Daarbij was het een opname van het eerste jazzconcert in de Carnegie Hall in New York, waar blanke en zwarte muzikanten samen speelden". Dit concert vond plaats op 16 januari 1938 en in eerste instantie was er veel tegenstand tegen een jazzconcert in deze tempel van de klassieke muziek. Het concert was echter een enorm succes en versterkte de reputatie van jazz als kunstvorm. "Het is dus, wat dat betreft, echt in meerdere opzichten een bijzonder album en ik was blij toen

ik hem eindelijk kon kopen. Ik had daarvoor al wat 78-toeren platen gekocht van onder andere Graeme Bell. Ik genoot volop van deze muziek. Mijn vader was meer een operaliefhebber, maar hij wilde toch mijn muziekkeuze wel beluisteren. Ooit heb ik pianoles gehad, want zelf muziek maken leek mij ook heel leuk. Maar ik vond er echt geen klap aan, dus dat was snel over. Het nadeel van zelf musiceren is dat je dan niet kunt dansen, dus wat dat betreft ben ik er niet echt rouwig om. In mijn jeugd heb ik dansles gehad bij James Meijer in Amsterdam. Mijn wieg stond in Batavia, maar al snel verhuisde ons gezin naar Amsterdam. Daar ben ik dus opgegroeid en heb ik ook mijn eerste danspassen in het uitgaansleven gezet. Mijn favoriete muziek is wel de Engelse Trad. Ik houd bijvoorbeeld erg van Chris Barber. Dat is echt muziek naar mijn hart. Het mooiste van deze muziek is om het te zien spelen. En uiteraard ook om te horen, maar zien met welke spontaniteit er gespeeld wordt, geeft een extra dimensie aan het geheel. De band moet er van genieten, dan geniet het publiek ook".

Achter de muziek aan

Dolf is een bezoeker van diverse jazzclubs, festivals en andere optredens. Als het maar oude-

stijl jazz is. Dat is nu eenmaal zijn favoriete muziek voor een avondje uit. “Ja, en dan erbij dansen. Bij de Haagse jazzclub hebben zij inmiddels een verplaatsbare dansvloer aangeschaft. Die blijft eigendom van de jazzclub en ze ruimen hem iedere keer weer op na een clubavond/middag. Dat vind ik zo’n goede vondst. Het danst geweldig, want op die steentjes in het Peperhuis is het niet echt prettig. Het is erg stroef. Mijn eerste schreden op het gebied van live jazz heb ik gezet in Amsterdam. In het café van tante Alie (de Blokhut) kwam ik in aanraking met de Animal Crackers, de band zonder stekkers, alwaar Dick Turksma toentertijd in speelde. Daarna heb ik zo’n 25 jaar de Joseph Lam jazzclub bezocht. Daar traden ook veel buitenlandse bands op. Een prachtige tijd was dat. Ik zat er zeker wekelijks. Vaak op vrijdag en zaterdag. En soms ook op zondag, maar dan had je meestal jamsessions. Op zich vind ik dat wel leuk om te horen, maar het is wat ongeregelde muziek. Veel improviseren is wel mooi om te horen en te zien, maar wat lastiger om op te dansen. Het heeft voor mij dus wat beperkingen en vandaar dat ik het zondagbezoek aan de club nogal eens liet schieten. Helaas konden ze het op een gegeven moment niet meer volhouden. Te hoge huur, te veel parkeerproblemen en al dat soort zaken, zorgden ervoor dat de club stopte met de muzikale activiteiten”. Gelukkig was Dolf inmiddels ook in Enkhuizen verzeild geraakt. Hij beschikte namelijk over een zeiljacht en had een vaste ligplaats in de Compagnieshaven. “Toen we een keer in Enkhuizen lagen met de boot, hoorden we muziek en zijn we dus letterlijk achter de muziek aan gegaan. Zo belandden we voor het eerst op het jazzfestival en zijn er vervolgens niet meer weggegaan. Elke keer namen we ons drijvende hotel mee en dat was heel comfortabel. Helaas heb ik de boot niet meer, dus als we nu naar het festival gaan, boeken we een hotel. In Enkhuizen kwamen we in aanraking met de Freetime Old Dixie Jassband, de band met de geblokte overhemden en daar werd ik echt fan van en ben dat nog steeds. Het is een vaste ploeg muzikanten met de De Witten en Kroeb. Zo houden ze de stijl, waar ik ook van houd, mooi vast. Met de Freetime ben ik in New Orleans geweest. Dat was een prachtige ervaring. Een mooi moment daar was de straatparade. Bands van allerhande komaf zouden op deze straatparade komen spelen, maar het was heel slecht weer. Zo’n echte Hollandse regendag. Bijna alle bands lieten het afweten, behalve de ‘Dutchies’. De Freetime liet zich niet afschrikken door de regen en speelde er lustig op los. Ik hielp ze met het binnenhalen van de financiën, want het kostte natuurlijk aardig wat om daar naar toe te gaan. Vandaar dat ik met de pet rondging tijdens hun optredens. Dus ook daar buiten in de regen. Later pakten ze hun instrumenten er bij toen we in het restaurant zaten te eten. Ze konden het niet laten en ik ging de tafeltjes langs om bij de andere gasten het honorarium voor de band op te halen”.

The Old Style

De platencollectie van Dolf is ingewisseld voor een cd collectie en inmiddels kent Dolf ook vele nummers. “Soms dien ik wel eens bij een band een verzoeknummer in, maar dan kent de band het nummer niet. Thuis wordt het ook lastiger om de juiste cd te zoeken, want het zijn er zo veel en ik heb geen inhoudsopgave of zo gemaakt. Maar dat maakt ook niet uit hoor, want ik geniet van heel veel stukken. Ik heb geen favoriet. Wel vind ik het mooi als erbij gezongen wordt. Dat is een verruiming van de muziek. Ik hoorde laatst in de Cotton Club in Amsterdam een meisje, Kristel de Haak. Het is net Billy Holiday. Ik heb hier een krantenrecensie bij mij, waarin ze ook zo wordt genoemd. Toen ik met haar aan de praat raakte, vertelde ze dat ze tevens in de Oriental Jazzband zingt. Echt Enkhuizen weer. Geweldig, wat een stem. Naast oude-stijl jazz houd ik ook van Django Reinhardt. Die brengt de gipsy jazz, zigeunermuziek. Django richtte in 1934 het Quintet du Hot Club de France op, een combinatie die alleen bestond uit snaarinstrumenten: viool, sologitaar, slaggitaar en contrabas. Geweldige muziek. En ik houd ook van operettemuziek. Operette is vrolijker dan opera. Bij opera zingen ze altijd over de liefde met een dolk in het hart, maar operette is plezieriger. Ik ga dan ook twee keer per jaar naar een operettevoorstelling in Diemen uitgevoerd door EDOG: Eerste Diemense Operette Gezelschap. Heerlijk om naar te kijken én te luisteren.”

Naast het bezoeken van de vele jazzclubs in het binnenland gaat Dolf soms ook naar het buitenland voor het beluisteren van zijn geliefde muziek. Zo is hij ook een paar keer op Bute geweest.

“Daar word je ondergedompeld in de oude-stijl. Fantastisch! En het leuke vond ik dat er vaak Enkhuizer bands waren. Dat is dan een feest van herkenning. Het mooie is dat dit ook wederzijds was. De bands vonden het leuk om daar Nederlandse fans aan te treffen. Dit had ik niet willen missen”. Bijna iedere maand is Dolf in Enkhuizen in de Sgt. Pepper's Jazz-Club. Hij vindt het fijn om op de eerste rij te zitten. Zijn vrouw is aan één kant doof en op de eerste rij is het allemaal goed te horen. “Ik ben niet bang om op de eerste rij te zitten. Sommige mensen hebben hier een aversie tegen. Wij kunnen het zo goed horen en daarbij ga ik toch af en toe even weg om te dansen. Het lukt mij altijd wel om een danspartner te vinden. Het is een kwestie van netjes vragen in the old style. Je moet er wel op gekleed zijn en dat ben ik altijd. Je zult mij nooit in een spijkerbroek zien, want die heb ik niet eens. Ik vraag aan de dame op een nette manier of ze met mij wil dansen en als ze ja zegt, dan is het prima. Als ze nee zegt, dan heb ik dat te respecteren. Als ze zegt, nu even niet, kom later maar terug, dan weet ik genoeg. Dan wil ze dus niet. Ik zie vaak al van tevoren aan de dames of ze ritmegevoel hebben. Dan zitten ze al te tikken met hun voet of bewegen ze op hun stoel heen en weer. Ik zou niet graag zonder dansen willen. Dat hoort voor mij zo bij deze muziek. Daar vraagt het om”.

Uitglijder

Dolf draagt de Enkhuizer jazzclub een warm hart toe. Hij is namelijk ook nog sponsor. “Ik heb grote bewondering voor Sam Verbeek en zijn medebestuurders. Wat zij allemaal voor elkaar weten te krijgen, vind ik geweldig. De meeste clubmiddagen zijn erg goed. Prima bands en heel gezellig. Ik heb één keer een middag meegemaakt en die noemde ik de uitglijder van het bestuur. Dat was geen oudestijl jazz, dat hoorde daar niet thuis. Ik weet niet meer hoe de band heette, maar ik heb het wel doorgegeven aan het bestuur. Ik snap wel dat ze jonge mensen erbij willen betrekken, maar als die zelf niet willen komen, dan houdt het op. Dan hoeft je daar geen andersoortige muziek voor binnen te halen. Maar ach, dat was één keer. Als sponsor worden we soms ook getrakteerd door het bestuur op een aparte avond. Een mooi gebaar, maar het hoeft voor mij niet. Van mij mogen ze de gelden echt helemaal besteden aan datgene waar ik met plezier voor sponsor: de oude-stijl jazzmuziek. Wat ik aan het bestuur nog mee zou willen geven is het idee van de dansvloer, zoals ik vertelde, in Den Haag. Dat lijkt mij voor Sgt. Pepper's Jazzclub een prachtige iets. En vooral voor de danslustigen onder het publiek. Het zou mooi aan de linkerkant naast het podium kunnen. Ook zou het fijn zijn als Enkhuizen meer aan de weg zou timmeren met Bed and Breakfast. Dan hoeft je niet meteen met een jazzfestival in een hotel, maar zou je bij iemand thuis kunnen overnachten. Het prettige aan het publiek in de jazzclub is dat het aardig gemengd is. Gemengd wat betreft fans van de diverse jazzstijlen. Het is een gemêleerd gezelschap. Ik heb een hekel aan publiek dat de boel wil versjteren. Oftewel bederven, verstoren. Schreeuwen tijdens optredens, of roepen van op- en aanmerkingen die niet terecht zijn. Gelukkig merken we daar in Enkhuizen weinig van. Ik kom hier tevens met grote regelmaat in de kerk. Grote, in de zin van één keer per jaar. Die jazzviering is helemaal prachtig. Ik houd van gospels en dat laten ze daar dan heel goed horen. Vandaar dat een weekend Enkhuizen in mei ook altijd op onze agenda staat. Want naar die kerkviering moet je wel heel vroeg. Dus dan is het handig als je zo'n weekend lekker in Enkhuizen bent. Vroeger deed ik dat in mijn eigen drijvende hotel. Ik vind het wel jammer dat ik voor de andere optredens, elders in het land, geen jazzagenda meer krijg in de Hot News. Maar ik begreep dat dit vooral kwam, doordat het steeds moeilijker werd om de gegevens hiervoor binnen te krijgen. Dat is zonde. Mijn computer doet het momenteel niet en dan heb je dus even geen internet. Dan moet je maar net horen of er ergens een band optreedt die je zou willen zien. Anders had ik in ieder geval die jazzagenda nog”.

Verzoeknummer

Naast de muziek heeft Dolf nog andere liefhebberijen. Zo is hij gek op oldtimer vervoermiddelen. “Ik heb zelf een motorfiets, een Nimbus, type sport met vier cilinders. Dit ding is al 70 jaar oud en ik ben er zelfs wel eens mee naar het jazzfestival in Enkhuizen gereden. Met mijn vrouw

heb ik vaak meegedaan met georganiseerde oldtimer ritten. Tevens heb ik een oude Volvo, type 164, met zes cilinders, van het bouwjaar 1970, dus ook dat is al een oudje". Oude stijl jazz, oude tweewielers, oude vierwieters, maar ook oude vliegtuigen. Dolf is namelijk donateur van de Dutch Dakota Association. "Ik verveel mij niet snel. Het is leuk om met dit soort dingen bezig te zijn. Ik houd van oude vervoermiddelen, in de brede zin van het woord. Oude trams, veerboten noem maar op. Ik vind het bijvoorbeeld leuk om met de stoomtram naar Medemblik te gaan". Oud is bijna een sleutelwoord, want Dolf woont in Amsterdam, in Oud-Zuid. "Het is daar heerlijk wonen, met een tuin op het zuidwesten. Ik heb hier twee Chinese palmen staan van vijf en zeven meter hoog. Ze staan in de koude grond en doen het geweldig. Ik spreek ze natuurlijk elke dag vriendelijk toe. Daarbij staan ze heel beschut, evenals een mooie vijgenboom. Daar heb ik ieder jaar heerlijke vijgen van". Het is duidelijk, Dolf wil niets missen. Hij geniet met volle teugen van het leven, van de jazzmuziek én vooral van het dansen. Dolf heeft nog wel één wens en die heeft hij al eens doorgegeven aan Sam Verbeek. "Ik zou het leuk vinden als Sam met The Old Fashioners een keer het nummer 'Hello Dolfie' zou willen spelen. Lijkt mij helemaal geweldig". Mocht dit nummer een keer gespeeld gaan worden, hoop ik dat ik erbij ben. En dat Dolf dan wel op de dansvloer is!

Jacintha Floris

Foto: Foppe Koolstra

Na afloop van het interview drinken Dolf Waardenburg en Jacintha Floris een glaasje.

